

[Justitsministeren]

allerede efter de gældende regler er hjemmel til at straffe blokadedeltagerne. Disse fakta er afgørende for regeringens indstilling.

Spørgsmålet, som lovforslaget lægger op til, er altså ikke, om det skal være strafbart at lave fysisk blokade, men om der skal ske en skærpelse af straffen. Spørgsmålet angår ikke de grove tilfælde, hvor der er sket frihedsberøvelse eller er brugt vold eller trusler om vold eller hærværk eller lignende. De grove tilfælde er jo i forvejen omfattet af straffelovens bestemmelser. Det er kun de mindre grove tilfælde, hvor der ikke er brugt vold eller lignende, og dem er der da heldigvis flest af, som er til diskussion. Disse tilfælde kan i dag rammes af hjemmel i politivedtægten, og straffen er bøde.

Hvis lovforslaget her vedtages, ville straffesammen gå op til fængsel indtil 2 år. Efter min opfattelse er der ikke brug for en sådan strafskærpelse. Tværtimod mener jeg, at det er fornuftigt med et gradueret system, sådan som vi har det i dag, hvor de grove tilfælde er omfattet af straffeloven, mens de mere fredelige tilfælde behandles som politiforseelser, der kun straffes med bøde i henhold til politivedtægten. Heri ligger et indbygget incitament til at undgå, at en blokade udarter til vold og hærværk, samtidig med at det ligger fast, at enhver fysisk blokade er ulovlig.

I øvrigt mener jeg ikke, at formuleringen af lovforslaget er særlig heldig; der bruges kriteriet: Truende adfærd. Det lægger op til fortolkningsstvivl, som er uheldig, når det handler om afgrænsning af straffelovens anvendelsesområde.

Ole Espersen (S):

CD ønsker at gøre det til en alvorlig straffelovsovertrædelse at deltage i en fysisk blokade. Jeg synes, der foreligger en række stilbrud fra CD's side her, nærmere betegnet tre i alt. For det første har 1980'erne vist os, at Centrum-Demokraterne har en fornuftig holdning til arbejdsmarkedet og arbejdsmarkedets parter og har ønsket at bidrage til, at dette arbejdsmarked fungerer på en fornuftig måde, og har lagt vægt, som vi gør, på organisationernes betydning. Denne gode stil fra 1980'erne bryder man klart med, når man kommer med dette forslag fra CD's side.

Det andet stilbrud var det, ministeren nævnte. Jeg synes, at det, der skete i 1975 og 1976, da

vi havde meget lange og ophidsede natlige debatter her i folketingssalen om CD's forslag dengang om at gøre det strafbart efter straffeloven at deltage i en fysisk blokade, medførte det fornuftige, at også CD bøjede sig for, at det ville være urimeligt at gennemføre en straffelovsændring, en egentlig kriminalisering af de fysiske blokader, og derfor bøjede CD sig ganske ligesom langt de fleste af Folketingets øvrige partier, således som ministeren lige har nævnt det.

Vi forstår overhovedet ikke, hvorfor CD som det fornuftige parti, det ellers er i mange relationer, nu pludselig i disse dage skal komme med et forslag af denne karakter. Vi synes, at der har været drevet nok politik på den aktuelle sag. Vi er sikre på, at var den ikke led i en politisk sag på grund af indenrigsministerens indgriben, havde den sag været slut for længst.

Men det, der er mest afgørende, er jo den undskyldende bemærkning, som CD har i lovforslagets bemærkninger. Der står, at der ikke er noget nyt i at præcisere strafbarheden i fysiske blokader, og så kommer det afgørende:

»Ved lov nr. 70 af 27. marts 1929 om værn for erhvervs- og arbejdsfriheden var fastsat straffebestemmelser, som i retspraksis bl.a. førte til domfældelse af medlemmer af en arbejderforening, der hindrede uorganiserede arbejdere i at arbejde.«

Hvad er det for en lov, som CD her henviser til som undskyldning og forklaring på, at man nu foreslår denne straffelovsændring? Ja, nu kom justitsministeren ikke så langt tilbage i historien, men jeg kan da fortælle CD og Folketinget, at det, det drejer sig om, er tugthusloven: den lov, som Madsen-Mygdal i et af de mørkeste kapitler af landets parlamentariske historie – med tøven fra De Konservative og modstand fra De Radikales side – fik gennemført i dette Folketing, tugthusloven, der er berømt og berygtet i dansk parlamentarisk historie, og som blev ophævet, så snart der var den mindste mulighed herfor. Socialdemokratiet forsøgte hele vejen op gennem 1930'erne, da vi havde regeringsmagten, sammen med De Radikale. Det lykkedes først i 1937.

Denne tugthuslov bruger CD – hvad der underer mig overordentlig meget, og det er stilbrud nr. 3 – altså som en forklaring på, som en undskyldning for, at vi nu skal have noget lignende, nemlig at vi nu skal have indført strafbarhed, når det drejer sig om de fysiske blokader.